

УДК 811.111'373.2

DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/40-2-16>**Тетяна КОКНОВА,***orcid.org/0000-0003-0232-0756*

доктор педагогічних наук, доцент,

доцент кафедри романо-германської філології

Луганського національного університету імені Тараса Шевченка
(Старобільськ, Луганська область, Україна) *koknovatanya@gmail.com***СВОЄРІДНІСТЬ АНТРОПОПОЕТОНИМІВ В ПОЕТОНИМІЧНОМУ ПРОСТОРИ
АВТОРСЬКИХ КАЗОК ДЖОАН РОЛІНГ І ПАМЕЛИ ТРЕВЕРС**

У статті подано характеристику дефініції понять «поетонімічний простір», «антропопоетонім», «поетонімізація», «антропонім» тощо. Автор досліджує проблему власної назви в мові дитячої художньої літератури в контексті авторської казки на прикладах творів Дж. Ролінг і П. Треверс. Метою статті є аналіз поетонімічного простору авторської казки Дж. Ролінг «Серія про Гаррі Поттера» і П. Треверс «Мері Поппінс» у контексті створення своєрідних художніх образів у мовленні. У процесі дослідження встановлено, що поетонімічний простір, його контент, відбір і взаємодія власних назв із контекстом визначаються законом жанру і художнього методу письменника, родом і видом літературного твору, законами його побудови відповідно до сюжетно-тематичного змісту тексту, естетичного навантаження імені в найближчому і широкому контексті, багатьма індивідуалізованими, творчими особливостями у стилі письменника загалом. Кожен розряд поетонімів утворює свої підсистеми в поетонімічному просторі літературного твору певного автора або жанру. Поетоніми, використані в означених авторських казках, було розподілено на три групи для зручності визначення характерних ознак. До першої групи включено антропоніми й антропопоетоніми, до другої – топопоетоніми, а третя група представляє периферійні поетоніми в авторській казці. У процесі дослідження антропопоетонімів у художньому тексті розглянуто проблему вмотивованості власних імен, що тісно пов'язана із проблемою співвіднесення образу персонажа і його іменування. Установлено, що джерелами мотивації власних літературних імен виступають не тільки семантика, структура, соціальна природа, етимологія, але і фонетичний і графічний вигляд. Наведено чотири типи штучних, або створених фантазією письменника, імен (аббревіатурні імена; імена зі зміною морфологічної структури; імена, засновані на звукових асоціаціях, та імена, утворені від слів мертвих мов). Зроблено висновки про те, що процес створення деяких антропопоетонімів широко представлений у сфері специфічних авторських імен: П. Треверс у казці віддає перевагу природним антропопоетонімам і їх варіаціями, включаючи й історичні імена, а Дж. Ролінг намагається використовувати як природні, так і штучні антропопоетоніми, але віддає перевагу міфологічним іменам, а також іменам, утвореним від слів мертвих мов.

Ключові слова: дитяча художня література, власні назви, поетонімічний простір, антропопоетоніми, авторська казка, поетонімізація.

Tetiana KOKNOVA,*orcid.org/0000-0003-0232-0756*

Doctor of Pedagogical Sciences, Associate Professor,

Associate Professor at the Department of Roman and German Philology

Luhansk Taras Shevchenko National University

(Starobilsk, Luhansk region, Ukraine) *koknovatanya@gmail.com***THE UNIQUENESS OF ANTHROPOPOETONYMS IN POETONYMIC SPACE
OF AUTHOR'S FAIRY TALES BY JOAN ROLLING AND PAMELA TRAVERS**

The article discusses the definitions of “poetic space”, “anthropopoetonyms”, “poetonymization”, “anthroponym” and the like. The author studies the problem of proper names in the language of children’s fiction in the context of the author’s fairytales on the examples of the works by J. Rawlings and P. Travers. The aim of the article is to analyze the poetic space of the author’s fairytales by J. Rawlings “Harry Potter Series” and P. Travers “Mary Poppins” in the context of creating a kind of artistic images in speech. In the course of the research it is found that poetonymic space, its content, selection and interaction of proper names with the context, are determined by the laws of genre and artistic method of the writer, the nature and type of literary work, the laws of its construction in accordance with the plot and thematic content of the text, aesthetic load of the name in the immediate and wider context, and many individual, creative features in the author’s style as a whole. Each category of poetonyms has its subsystems in poetonymic space of a literary work of a certain author or a certain genre. Poetonyms used in these author’s fairytales are divided into three groups to define their features. The first group includes anthroponyms and anthropopoetonyms,

the second – topopoetonyms, and the third group represents peripheral poetonyms in the author's fairytale. While researching anthropopoetonyms in the literary text the problem of motivation of proper names is considered. It is closely connected with the problem of correlation of the image of the character and its naming. It is found that the sources of motivation of literary proper names are not only semantics, structure, social nature, etymology, but also phonetic and graphic forms. There are four types of artificial, or created by the writer's imagination, names (abbreviations; names with a change in morphological structure; names based on sound associations and names derived from words of dead languages). It is concluded that the process of creating some anthropopoetonyms is widely represented in the field of specific author's names: P. Travers in her fairytales prefers natural anthropopoetonyms and their variations, including historical names, and J. Rawling tries to use both natural and artificial anthropopoetonyms, but mostly prefers mythological names, as well as names derived from the words of dead languages.

Keywords: children's fiction, proper names, poetonymic space, anthropopoetonyms, author's fairytale, poetonymization.

Постановка проблеми. Проблема функціонування власних імен у художньому мовленні неодноразово привертала увагу багатьох учених.

Аналіз досліджень. Проблематика досліджень літературно-художньої ономастики, як досить прогресивного напрямку лінгвістики, спирається на солідну філософську та лінгвістичну традицію, що здійснювалися низкою вчених (А. Василенко, Н. Глуховець, Т. Крупеньова, Л. Литвинов, М. Мельник, Т. Олійник, О. Петренко, О. Сколоздра).

Однак шляхи вирішення деяких завдань даного напрямку потребують ретельного розроблення. Одна з таких проблем – власна назва в мові дитячої художньої літератури, саме із цього погляду є важливим вивчення авторської казки, якій належить досить вагоме місце в дитячій літературі. Оскільки ретельного літературознавчого і лінгвістичного аналізу воно не отримало, невивченим залишається і поетонімічний простір творів даного жанру. На наш погляд, актуальним залишається питання необхідності не тільки зосередитися на дослідженнях, що вивчають поетонімічну своєрідність окремих творів, але і проаналізувати загалом своєрідність дитячої художньої літератури як окремого літературного жанру. Отже, актуальність дослідження зумовлена як маловивченістю лексичних одиниць, вибраних із дитячої літератури загалом і авторської казки зокрема, так і ролі визначальних його компонентів, поетонімічних одиниць також.

Мета статті – проаналізувати поетонімічний простір авторської казки Джоан Ролінг «Серія про Гаррі Поттера» і Памели Треверс «Мері Поппінс» у контексті створення своєрідних художніх образів у мовленні.

Виклад основного матеріалу. З філософського погляду поетонімічний простір є важливою характеристикою будь-якого художнього тексту, поняття тісно пов'язане з художньою літературою та процесами, що відбуваються в тексті. Згідно з концепцією Г. Лейбніца, простір розуміється як щось відносне, залежно від об'єктів, що

знаходяться в ньому, визначається порядком існування в ньому речей (Лейбніц, 1982: 85). У наукових дослідженнях останнього часу розглядаються характеристики й особливості функціонування саме «приватних», або специфічних, типів простору, які «виникають» і формуються навколо людини як їхнього центру: географічного, біологічного, економічного, соціального, історичного, психологічного, культурного, а також простору мови. Зазвичай людина водночас виявляється в зоні перетину відразу декількох просторів, які пов'язані універсальністю їхньої сутнісної характеристики: знаковість є щось спільне, що об'єднує всі види простору, а специфіка знаків дозволяє констатувати їх розмаїття й аналізувати кожний ізольовано (Радіонова, 2006: 211).

Саме ознака знаковості лежить в основі порівняння двох феноменів – простору і тексту, що дозволяє нам представляти простір як особливий вид тексту. За твердженням М. Бахтіна, багато з характеристик простору можуть бути віднесені також і до тексту: текст має протяжність у просторі, складається з окремих відрізків (ділянок простору) – смислових блоків, які слідує один за одним у визначеному автором тексту порядку; тексту властиві категорія зв'язності та відсутність розривів в лінійному просторі; у тексті може спостерігатися відносна переривчастість у разі зміни мікротеми, яка не впливає на цілісність тексту загалом; текст існує в часі та тривимірний: має розмір, обсяг і глибину (Зубенко, 2012: 63).

Уважаємо, що процеси сприйняття й усвідомлення простору і тексту принципово схожі: подібно до того, як ми читаємо текст, поступово розшифровуємо сенс вироблених знаків, ми вивчаємо / оглядаємо простір, «читаємо» його, намагаючись пізнати сенс навколишнього світу. У процесі візуального сприйняття простору реального світу або простору тексту в поле зору людини по черзі потрапляють окремі його ділянки, причому насамперед ті, які виділяються на загальному тлі: знайомі предмети, що конструюють навколишній простір, або знайомі слова, значення яких

йому відомі; потім на основі вже «розшифрованого» фрагмента тексту простору інтерпретується весь інший зміст.

Текст як рядовий матеріальний об'єкт «породжує» свій простір – текстовий, який, будучи багатшаровим, потребує ретельного дослідження всіх складових частин його компонентів. Уважимо, що сказане вище цілком можна застосувати до певного виду художнього тексту – авторської казки. У просторі авторської казки особливе місце займають імена власні, що формують свій простір із певною ієрархією і внутрішніми зв'язками.

У сучасній літературі з поетоніміки існує більш поширена форма ключового терміна нашого дослідження – «поетонімічний простір», Л. Белей визначає поетонімічний простір як «комплекс власних назв усіх розрядів, що вживається даним народом у даний період. Поетонімічний простір складається з безлічі полів і будується на реальних і вигаданих іменах» (Белей, 2002: 58). Під поетонімічним простором розуміється сума власних назв, що вживаються в мові даного народу для іменування реальних, гіпотетичних і фантастичних об'єктів (Боева, 2008: 80). Отже, поетонімічний простір визначається моделлю світу, яка існує в уявленні нації або народу натеper, але в ньому завжди зберігаються елементи колишніх епох. У наукових розвідках позначаються об'єктами імена, що входять у поетонімічний простір, які можна розділити на реальні та нереальні поетоніми, виділяючи в кожному із цих секторів відповідно реальні або вигадані (міфічні) поетоніми: антропоніми, зооніми, фітоніми, етроніми, геноніми, топоніми, астроніми, космоніми, хрононіми, хрематоніми тощо.

Незважаючи на складності визначення сутності польового структурування поетонімічного простору, можна загалом констатувати, що «поетонімічне поле, що виділяється мовною структурою, має єдині характеристики, як-от наявність ядерних периферійних відносин, семантична спільність, частотність, стилістична забарвленість» (Бук, 2012: 70). С. Бук прийшов до важливої думки про те, що центральне місце в поетонімічному просторі варто закріпити за антропонімами і суміжними з ними розрядами поетонімів (теоніми, міфоніми, зоонімами) (Бук, 2012: 71). Периферія включає до свого складу гемероніми, геортоніми, фалероніми, документоніми, прагмоніми, ергоніми, прагматоніми й інші види власних назв, що вирізняються зі структурно-семантичного розмаїття. Топоніми і космоніми мають дисперсну ядерно-периферійну презентацію залежно від таких екстралінгвістичних чинників, як вели-

чина так званого об'єкта, ступінь популярності імені власного, а також від місця розташування на шкалі мови, бо можуть бути компонентами як ядра, так і периферії (Бук, 2012: 71).

Поетонімічному простору належить особливе місце у словесній палітрі будь-якого художнього твору. Цей простір виступає в кожного письменника як особливо помітний, стилістично і семантично маркований експресивний засіб, яскрава прикмета стилю. І не тільки тому, що імена власні, що утворюють «поетонімічний світ» художнього тексту і творчості письменника, відіграють важливу роль у плані розвитку його парадигматики і синтагматики, а й тому, що естетичні об'єкти беруть участь у розвитку і побудові мовної та літературної композиції тексту, у вираженні всіх художніх смислів і світогляду автора, у реалізації всіх категорій і властивостей власних назв, що вивчаються лінгвістикою тексту і стилістикою (Глюдзик, 2014а; Глюдзик, 2014б; Глюдзик, 2015).

Отже, у процесі дослідження поетонімічного світу художнього тексту і опису його поетонімічного простору сучасна наука шукає і встановлює елементи індивідуальної поетонімічної системи як функціонально похідної і фрагментарної щодо поетонімічної системи загальнонародної національної мови. Будь-який епічний твір включає до свого складу оніми, які створюють свій власний поетонімічний простір або які тією чи іншою мірою відображають поетонімічний простір історичної епохи, визначеного часу в авторському розумінні.

Отже, усі імена власні, що вживаються в якось художньому творі або в сукупності творів окремого автора або якогось жанру, становлять так званий поетонімічний простір, що поділяється на кілька взаємопов'язаних полів – за тематичними розрядами власних назв та іншими ознаками. Поетонімічний простір, його склад, відбір і взаємодія власних назв із контекстом визначаються законом жанру і художнього методу письменника, родом і видом літературного твору, законами його побудови відповідно до сюжетно-тематичного змісту тексту, естетичного навантаження імені в найближчому і широкому контексті, багатьма індивідуалізованими, творчими особливостями у стилі письменника загалом. Тому кожен розряд поетонімів утворює свої підсистеми в поетонімічному просторі літературного твору визначеного автора або жанру.

Для зручності визначення характерних ознак поетонімів, що використані в авторських казках, розподілимо їх на три групи. Перша група – антропоніми й антропоетоніми, друга група – топоетоніми, третя група – периферійні поетоніми

в авторській казці. Під «антропонімом» і «антропоетонімом», слідуючи за Д. Бучко та Н. Ткачовою (Бучко, Ткачова, 2012: 25), будемо розуміти «будь-яке власне ім'я, яке може мати людина (або група людей), зокрема й особисте ім'я, прізвище, псевдонім, кличку, гінеконім, патронім». Незважаючи на те, що антропоніми належать до іменування людей і тільки людей, цей єдиний об'єкт дає надзвичайно складний спектр категорії імен, що пов'язано з історією культури, особливостями психології людей, із традиціями і багатьом іншим. Варто зробити уточнення, що антропоетоніми авторської казки – це не тільки імена людей, а й імена антропонімоподібних істот, а також оживих іграшок і тварин, які за своїм стилем комунікативної поведінки не відрізняються від людей. Ці імена варто відрізнити від зоонімів у реалістичній літературі, які прийнято розглядати як окремих вид, бо «у дитячій реалістичній прозі зоонімікон можна порівняти з антропоніміконом» (Ткаченко, 2012: 15).

За нашими спостереженнями, усі зазначені положення характерні для антропоетонімів в авторській казці. Імена всіх головних героїв розглянутих казок винесені в заголовок твору. Так, наприклад, варто сказати про двадцять шість прикладів уживання на восьми сторінках імені *Mary Poppins* (Mary Poppins) у першому розділі казки Памели Треверс. Отже, звернемося до способів створення антропоетонімів. Кожне літературне ім'я має мало сенсу, воно має значення, яке може бути «розкрито» за допомогою лінгвістичного аналізу. Є дві самостійні групи власних імен: сформовані природним шляхом і штучно створені, вигадані. У номінації велике значення мають такі чинники, як фантазія людини, що дає ім'я, і приписи суспільства, у якому ім'я буде функціонувати.

Так, природні імена в авторських казках поділяються на особисті імена реального іменника, апелятивні (імена загальні, перетворені фантазією письменника на імена власні), алюзивні (імена історичних осіб, літературні алюзії та міфологічні імена). До власне природних імен у вже згаданому нами матеріалі належать такі, як *Jane, John, Barbara, Miss Lark* (П. Треверс); *Ron, Peter, Angelina Johnson, Katie Bell* (Дж. Ролінг), інші. Що стосується апелятивів, то їх набагато більше, ніж особистих імен реального іменника. Наприклад: *the Barnacle Goose; Joy, the Creature; Wolf, Stork; the Butcher, the Baker* (П. Треверс); *Muggle, Boggart* (Дж. Ролінг), інші.

Сюди ми відносимо також слова різних сучасних мов, іноді з використанням мовної гри. Наприклад, *Bagman* – англійською це хтось, хто отримує

гроші внаслідок незаконної діяльності; *Cho* – китайське ім'я, що означає «осінь» (Дж. Ролінг). У розглянутих прикладах важливою особливістю казок є «контекстуальна поетонімізація апелятивів» (Ткаченко, 2012: 90). Отже, контекстуальна поетонімізація не допускає руйнувань, тобто відділення апелятива від контексту, має місце тільки в цілісному розгорнутому тексті або цитаті. Так, якщо ми якимось чином порушимо такий апелятив або винесемо його з контексту, то він втратить свою номінативність і буде розглядатися в добре відомому ряду імен.

На нашу думку, до природних імен можна віднести ще одну групу імен – це алюзивні власні імена. Алюзивні власні імена ми розділяємо на історичні, літературні та міфологічні, але за однієї умови, якщо ці імена взяті з реального іменника епохи і зберігають всю суму соціально-мовних конотацій спільного вживання і співвіднесення з реальним носієм. У нашому випадку це такі імена, як *Alfred the Great* (Альфред Великий), *Guy Fawkes* (Гай Фокс) (П. Треверс).

Важливим питанням у дослідженні антропоетонімів у художньому тексті є питання про вмотивованість власних імен. Проблема вмотивованості літературних імен тісно пов'язана із проблемою співвіднесення образу персонажа і його іменування. «Зовнішня вмотивованість літературних імен власних проявляється в наявності певної цільової настанови, з якою письменник підходить до системи імен, а внутрішньою вмотивованістю в цьому разі є властивості власної назви, зумовлені її взаємозалежністю з іншими лексичними одиницями і положенням у системі іменників» (Боева, 2008: 117). Як джерело мотивації літературних імен власних використовуються не тільки семантика, структура, соціальна природа, етимологія, але і фонетичний і графічний вигляд.

Провідне місце водночас належить авторським, вигаданим назвам. Відомо, що власна назва присвоюється якомусь індивідуальному об'єкту, виділяє його з низки аналогічних, виконує тим самим свою головну функцію – розпізнавальну. Дуже часто власна назва, яка відрізняє один об'єкт від іншого, характеризує об'єкт лише поверхово, нічого не кажучи про його якість, внутрішні властивості і навіть зовнішні ознаки. Згідно зі спостереженнями, є цілі розряди власних назв, які, навпаки, характеризують свій об'єкт (такі клички, що «говорять», прізвища тощо). Сюди, цілком імовірно, можна віднести й імена казкових персонажів.

Штучні, або створені фантазією письменника, імена можна розділити на кілька типів. 1 тип – абрєвіатурні імена, за якими стоїть роз-

горнута фраза: *Barbara B. – Barbara Banks* (П. Треверс). 2 тип – імена зі зміною морфологічної структури. Наприклад, *Katie Nanna – Nannie* (так називали нянь-гувернанток, найманих багатими людьми для нагляду за своїми дітьми) (П. Треверс); *You-Know – “Oo”, You-Know-Who* (Дж. Ролінг). 3 тип – особливий, заснований на звукових асоціаціях, часто з негативною або гумористичною оцінкою персонажа. Він поділяється на два типи: на імена з фонетичними асоціаціями, пов’язані зі словами природної мови: наприклад, *Mr. Wigg – Mister Перука* (ім’я, утворене від англійського *wig – перука*), *Willoughby* [’wɪləbi] – ім’я, яке звучить як ім’я англійської сім’ї (П. Треверс). 4 тип – імена, утворені від слів мертвих мов. Наприклад, *Avada Kedavra* – арамейською мовою означає «нехай це буде зруйновано», від цього виразу походить вираз «Абра Кадабра»; *Cedric* – в ім’я кельтське коріння; воно означає «битва»; *Dumbledore* – на стародавньому англійському «джміль» (Дж. Ролінг).

Висновки. Отже, ми бачимо, що процес створення деяких антропопонімів широко представлений у сфері специфічних авторських імен (англ. *Pen-names*). У процесі аналізу поетонімів стало зрозуміло, що П. Треверс у казці віддає перевагу природним антропопонімам і їхнім варіаціями, включаючи й історичні імена. Імовірно, таким чином автор підсилює інфантильність

героїв, вказує на те, що світ, у якому живуть герої, – світ дитинства, де логіка персонажів по-дитячому егоцентрична, а вчинки героїв безглузді.

Що ж стосується Дж. Ролінг, то автор намагається рівною мірою використовувати як природні, так і штучні антропопоніми. Дж. Ролінг віддає перевагу міфологічним іменам, а також іменам, утвореним від слів мертвих мов. Популярні в даній письменниці слова різних сучасних мов, які завдяки мовній грі перетворюються на особисті імена героїв, тим самим підкреслюють якусь визначну рису характеру персонажа або ж манеру поведінки. Важливо відзначити також і те, що Дж. Ролінг використовує у своїх творах імена-пропозиції, як-от *He Who Must Not Be Named*. Наявність вищезазначених груп антропопонімів свідчить про надзвичайну ерудицію автора, а також про специфічну спрямованість жанру даного твору.

Найважливішою відмітною рисою авторської казки, на наш погляд, є зіткнення двох світів – реального і фантастичного. Автор завжди орієнтується на особливості дитячого світовідчуття і сприйняття дійсності. Із цих позицій умовно всі поетоніми можна розділити на два великі класи: ті, які відображають реальний світ, і ті, які відображають світ вигаданий. За допомогою поетонімів різних типів автори казок надають вигаданому світу ознак реальності або фантазійності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Travers P. *Mary Poppins*. Київ : Ранок, 2016. 140 с.
2. Rowling J. *Harry Potter and the Philosopher’s Stone*. Bloomsbury, 2000. P. 223.
3. Rowling J. *Harry Potter and the chamber of Secrets*. Bloomsbury, 2000. P. 317.
4. Rowling J. *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban*. Bloomsbury, 2000. P. 251.
5. Лейбниц Г. Сочинения : в 4-х т. Москва : Мысль, 1982. Т. I / ред. и сост., авт. вступит. ст. и примеч. В. Соколов. Пер. Я. Боровского и др. 636 с.
6. Радіонова Л. Філософія : навчальний посібник для студентів 2-го курсу ФПО і заочного навчання. Харків : ХНАМГ, 2006. 142 с.
7. Зубенко О. Співвідношення літературної та фольклорної казки. *Філологічні науки*. 2012. № 12. С. 78–82.
8. Белей Л. Нова українська літературно-художня антропонімія: проблеми теорії та історії. Ужгород, 2002. 176 с.
9. Боева Е. Онімичний простір у художньому світовідтворенні Григорія Сковороди. *Записки з ономастики = Opera in onomastica* : збірник наукових праць / ред. кол. : О. Карпенко (відп. ред.) та ін. Одеса : Астропринт, 2008. Вип. 11. С. 72–81.
10. Бук С. Онімний простір роману Івана Франка – Перехресні стежки. *Логос ономастики* : науковий журнал. Донецьк, 2012. № 4. С. 68–76.
11. Глюдзик Ю. Лінгвокультурологічна основа поетонімів та мовна картина світу циклу повістей “The Chronicles of Narnia” К. С. Льюїса. *Наукові записки. Серія «Філологічні науки (мовознавство)»*. Кіровоград: РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2014. Вип. 127. С. 220–224.
12. Глюдзик Ю. Мультикультурна основа поетонімів фентезійного циклу “The Chronicles of Narnia” К. С. Льюїса (на прикладі антропопонімів). *Сучасні дослідження з іноземної філології* : збірник наукових праць. Ужгород, 2014. Вип. 12. С. 43–48.
13. Глюдзик Ю. Лінгвокультурологічні особливості поетонімії К. С. Льюїса “The Chronicles of Narnia” : дис. ... канд. філол. наук: 10.02.04. Ужгород, 2015. 221 с.
14. Словник української ономастичної термінології / уклад. Д. Бучко, Н. Ткачова. Харків : Ранок-НТ, 2012. 25 с.
15. Ткаченко Г. Англомовні хремотоніми як лінгвокогнітивні феномени картини світу : автореф. дис. ... канд. філол. наук: 10.02.04. Одеса, 2012. 19 с.

REFERENCES

1. Travers P. L. *Mary Poppins* [Mary Poppins]. Kyiv: Ranok, 2016. 140 p.
2. Rowling J. K. *Harry Potter and the Philosopher's Stone*. [Harry Potter and the Philosopher's Stone]. Bloomsbury, 2000. P. 223.
3. Rowling J. K. *Harry Potter and the chamber of Secrets*. [Harry Potter and the chamber of Secrets]. Bloomsbury, 2000. P. 317. [in English].
4. Rowling J. K. *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban*. [Harry Potter and the Prisoner of Azkaban]. Bloomsbury, 2000. P. 251. [in English].
5. Leibnyts G. V. *Sochynenyia: v 4 tomakh* [Works: in 4 volumes]. M.: Mysl', 1982. T. 1. 636 p. [in Russian].
6. Radionova L. O. *Filosofia: navchalnyi posibnyk (dlia studentiv 2 kursu FPO i zaochnoho navchannia)* [Philosophy: manual]. Kharkiv: KhNAMH, 2006. 142 p. [in Ukrainian].
7. Zubenko O. A. *Spivvidnoshennia literaturnoi ta folklornoï kazky* [The ratio of literary and folk tales]. *Filolohichni nauky – Philological sciences*. 2012. № 12. P. 78–82. [in Ukrainian].
8. Belei L. O. *Nova ukrainska literaturno-khudozhnia antroponimiia: problemy teorii ta istorii* [New Ukrainian literary and artistic anthroponymy: problems of theory and history]. Uzhhorod, 2002. 176 p. [in Ukrainian].
9. Boieva E. V. *Onimichni prostir u khudozhnomu svitovidtvorenni Hryhoriia Skovorody* [Onymic space in the artistic world reproduction of Hryhoriy Skovoroda]. *Zapysky z onomastyky = Opera in onomastica* : zb. nauk. pr. Odesa: Astroprynt, 2008. Vyp. 11. P. 72–81. [in Ukrainian].
10. Buk S. N. *Onimnyi prostir romanu Ivana Franka – Perekhresni stezhky* [Onymic space of Ivan Franko's novel "Crossroads"]. *Lohos onomastyky : naukovyi zhurnal – Logos of onomastics: a scientific journal*. Donetsk: Yuho-Vostok, Ltd, 2012. No 4. P. 68–76. [in Ukrainian].
11. Hliudzyk Yu. V. (a) *Linhvokulturolohichna osnova poetonimiv ta movna kartyna svitu tsyklu povistei "The Chronicles of Narnia" K. S. Liuisa* [Linguo-cultural basis of poetonyms and linguistic picture of the world of the cycle of stories "The Chronicles of Narnia" by K. S. Lewis]. *Naukovi zapysky. Serii: Filolohichni nauky (movoznavstvo) – Proceedings. Series: Philological Sciences (Linguistics)*. Kirovohrad: RVV KDPU im. V. Vynnychenka, 2014. Vyp. 127. S. 220–224. [in Ukrainian].
12. Hliudzyk Yu. V. (b) *Multykulturna osnova poetonimiv fenteziinoho tsyklu "The Chronicles of Narnia" K. S. Liuisa (na prykladi antropoetonimiv)* [Multicultural basis of poetics of the fantasy cycle "The Chronicles of Narnia" by K. S. Lewis (on the example of anthropoetonyms)]. *Suchasni doslidzhennia z inozemnoi filolohii: zb. nauk. pr. – Modern research in foreign philology: coll. of scientific works*. Uzhhorod, 2014. Vyp. 12. P. 43–48. [in Ukrainian].
13. Hliudzyk Yu. V. *Linhvokulturolohichni osoblyvosti poetonimii K. S. Liuisa "The Chronicles of Narnia"* [Linguo-cultural features of poetonymy of K. S. Lewis's "The Chronicles of Narnia"]: dys. ... kand. filol. Nauk: 10.02.04. Uzhhorod, 2015. 221 p. [in Ukrainian].
14. *Slovyk ukrainskoi onomastychnoi terminolohii* [Dictionary of Ukrainian onomastic terminology]. Kharkiv: Ranok-NT, 2012. 25 p. [in Ukrainian].
15. Tkachenko H. V. *Anhlomovni khrematonimy yak linhvokohnityvni fenomeny kartyny svitu* [English chrematonyms as linguistic cognitive phenomena of the world picture] : avto-ref. dys. ... kand. filol. nauk : 10.02.04. Odesa, 2012. 19 p. [in Ukrainian].